Contributed by Chris Den Hond, Mireille Court en Nicolas Qualander
zaterdag, 06 oktober 2007 -

Leila Mazboudi is hoofdredactrice van de televisie Al Manar, de TV van Hezbollah. Ze groeide op in Frankrijk, maar beëindigde haar studies journalistiek in Libanon. Al Manar was één van de eerste doelwitten van het Israëlische leger gedurende de 33-dagen durende oorlog in 2006. Voor Israël is het zeer populaire Al Manar een propagandawapen dat haar eigen propaganda in de weg staat. Maar Al Manar wordt niet alleen geviseerd door Israël. Het Franse CSA, de audiovisuele hoge raad, heeft de licentie van Al Manar ingetrokken. We maakten het interview in het hart van de volkse shijietische wijk in Zuid-Beiroet.

Is het makkelijk te werken voor een islamitische beweging als vrouw?

Ik ben mijn werk als journaliste begonnen in 1986 voor een tijdschrift. In 1987 kreeg ik de post toegewezen van directeur van de culturele afdeling van het magazine. Als een vrouw bekwaam is, krijgt ze de post die ze verdient. Ingewikkelder is dat niet. Het is ook geen wonder dat ik hoofdredactrice ben van Al Manar, de televisie van Hezbollah. Vanaf begin jaren 80 kregen vrouwen verantwoordelijke posten. Binnen Hezbollah zie je vrouwen op alle niveaus. Als ze bekwaam zijn, krijgen ze een post. Dat is een kwestie van bekwaamheid, niet van geslacht man-vrouw. Sinds 30 jaar stellen ze ons dezelfde vraag en geven we hetzelfde antwoord. Waarom willen ze ons niet geloven? Het verwerven van rechten is een proces dat nooit eindigt en dat geldt zowel voor moslimvrouwen als voor vrouwen in seculiere samenlevingen.

Ik ben opgegroeid in Frankrijk. In ben in Libanon aanbeland begin jaren 80. Ik kende de Islam niet goed. Ik had geen moslimcultuur. Mijn moeder van 70 jaar oud heeft nooit de hoofddoek gedragen. Mijn vader is niet gelovig. Ik kom niet uit een gelovig milieu. In Libanon begin jaren 80 heb ik de oprichters ontmoet van Hezbollah. Zij zitten nu in de leiding van Hezbollah. Wat ik net sterk apprecieer in de shijietische school is de rol die vrouwen krijgen toebedeeld. Die rol is belangrijker dan in de soennitische scholen.

Welke invloed oefent de Iraanse revolutie van 1979 uit op Hezbollah?

In de jaren 80 speelde de Iraanse revolutie een zeer belangrijke rol in de oprichting van Hezbollah. De Iraanse revolutie is een shijietische revolutie, Hezbollah is en shijietische partij, dus is het logisch dat er een sterke invloed was, maar vandaag is de relatie tussen Hezbollah en Iran veel onafhankelijker dan in de jaren 80.

Waren er redenen om Al Manar te bombarderen of haar licentie in te trekken?

Het verbod op Al Manar is echt frauduleus. Er was een akkoord en de leiding van Al Manar was bereid om een aantal wijzigingen door te voeren in de programmatie, maar ze hebben ons de tijd niet gegeven. In één van de uitzendingen werd gezegd dat Israël oorlogsmisdaden pleegde of misdaden tegen de mensheid. Om die reden is de licentie ingetrokken. Dat was de tweede reden. De eerste reden was die kwestie van het feuilleton over de joodse diaspora. De leiding van Al Manar heeft inderdaad erkend dat het om een vergissing ging, maar het is op het moment dat de presentator van het nieuws op Al Manar verkondigde dat Israël misdaden pleegde tegen de mensheid dat onze licentie is ingetrokken. Daar voel je dat er externe druk wordt uitgeoefend, want er was een akkoord tussen de directie van Al Manar en Dominique Baudis, de directeur van het Franse CSA. Ze hebben ons geen kans gegeven. De Israëlische minister van buitenlandse zaken, Sylvan Shalom, heeft zelfs verklaard: "Het is dankzij onze druk dat Al Manar verboden is in Frankrijk." We vragen ons echt af wat de rol is van Frankrijk. We hebben de indruk dat de pro zionistische organisaties vanuit Frankrijk opereren. Is dat de zo geroemde vrije meningsuiting?

Al Manar toont beelden van gevechten van Hezbollah-strijders. Wat is daar de functie van?

Bij de oprichting van Al Manar waren de belangrijkste programma's juist die programma's waar beelden getoond werden van de gevechten, gefilmd in het hart van de strijd. Die beelden waren ook het bewijs voor ons publiek, voor de Libanese publieke opinie dat ons verzet aan het vechten was en dat ze aan het winnen waren, dat ze in staat waren de stellingen van de vijand aan te vallen. Wij volgen in detail de Israëlische televisie-uitzendingen, zij doen dat ook met de onze. Vooral in de jaren 90 waren er bijna elke week gevechten en operaties. Beelden daarvan tonen, laat ons toe de Israëlische censuur te omzeilen.

Veel andere programma's gaan over martelaren voor ze sterven. Ze spreken over hun leven. Die programma's tonen dat ze normale mensen zijn, vriendelijk, zelfs grappig soms, mensen die graag plezier maken. Het zijn echte helden. Elk van hen heeft zijn eigen storie. Eén van de verhalen die ik mij herinner is het verhaal van een jongen die altijd tegen de Israëlis heeft willen vechten. Voor zijn moeder was dat heel moeilijk. Zij wou niet dat hij ging vechten. Tijdens het gevecht geraakte hij zwaar gewond aan zijn been. Hij onderging een chirurgische operatie, men wou zijn been afzetten, maar hij weigerde dat kategoriek. Er is dus alles aan gedaan om zijn been te redden. Toen zijn been, na veel pijn en leed, min of meer terug functioneerde, vertrok hij terug naar het slagveld. Hij vertrok met een mank been. Over het algemeen dragen de benen het lichaam, maar bij hem was het andersom. En zo is hij terug vertrokken. Zo zijn er vele sterke verhalen.

Heb je nog sterke herinneringen van de laatste oorlog?

Mijn sterkste herinneringen zijn die van de dag dat de vijandelijkheden zijn gestopt. Mijn vriendin en ikzelf zijn onmiddellijk naar de buitenwijk van Zuid-Beiroet gegaan, daar waar het hoofdkwartier van Hezbollah was gevestigd en de studio's van Al Maar. Heel die wijk was geëvacueerd tijdens de oorlog. Gedurende twee uren heb ik geen woord kunnen uitbrengen. Het was verschrikkelijk. Heel het hart van Zuid-Beiroet was vernietigd. Er stond niets meer overeind. Ik had het gevoel dat ik mijn verstand kwijtwas. Ik kon mij niet meer herinneren waar de winkels stonden. Alles wat rond Al Manar stond was volledig platgebombardeerd. Ik was al mijn referentiepunten kwijt. Daar voel je dat ze tever gegaan zijn. Daar voel je dat er ergens een grens is aan de oorlog. De Israëlis hebben alle grenzen overschreden tijdens de laatste oorlog. In 1982 of in 1996, toen we oog in oog stonden met elkaar, kon je zeggen dat het nog ergens menselijk bleef, maar de laatste oorlog was niet meer menselijk. Dat was een oorlog om de andere te elimineren. De laatste oorlog was geen oorlog tegen Hezbollah, het was een oorlog tegen de burgerbevolking. 90% van de slachtoffers waren burgers, veel vrouwen en kinderen. Je moet eens gaan praten met de overlevenden, zij die heel hun familie verloren hebben. De eerste dag van de oorlog bijvoorbeeld was er de familie van een cheik met zijn 9 kinderen en zijn vrouw die gedood werden. Hun huis is letterlijk op hun hoofd gevallen. Er is ook het verhaal van de vrouw die trachtte te vluchten met haar kinderen. De Israëlis hebben haar auto gebombardeerd.

Contributed by Chris Den Hond, Mireille Court en Nicolas Qualander
zaterdag, 06 oktober 2007 -

Echt waar, de Israëlis, weet je, ik ben tot de conclusie gekomen dat men niet meer kan leven met hen. Men kan niet leven met mensen die de andere proberen te elimineren, die hun buren op die manier proberen te vernietigen. Dat toont duidelijk aan dat zij niet tot deze regio behoren. Sinds 60 jaar proberen ze zich met geweld op te dringen, maar ze doen dat op een heel slechte manier. Van in het begin, van bij de oprichting van de staat Israël, zei Moshé Dayan: "We moeten ons opdringen met geweld, want de anderen aanvaarden ons niet." Dat voel je nog steeds. Ze zijn bereid heel hun omgeving te elimineren om toch maar te kunnen blijven. Ze zijn werkelijk tever gegaan. Al 60 jaar overschrijdt Israël alle grenzen.

Ze moeten in overweging nemen wat wij willen, wat de bevolking rond hen wilt, de Syriërs, de Libanezen, wij zijn allemaal betrokken partij bij dit conflict. De Fransen, de Belgen, de Zwitsers, zij mogen hier allemaal oplossingen komen voorstellen, terwijl wij, de Syriërs en de Libanezen geen spreekrecht hebben. Geen enkele oplossing zal kunnen toegepast worden zonder ons akkoord. Wat wij voorstellen is een staat die iedereen omvat. Ik denk dat dit verenigbaar is met de laïciteit, met de Islam, met het christendom, met iedereen. De joodse staat daarentegen, sorry, maar die is niet opgericht op een gebied zonder volk. Er leefde een volk met een geschiedenis, het Palestijnse volk. En de zionisten moeten de vergissing verbeteren die ze 60 jaar geleden gemaakt hebben.

Kan de linkerzijde en de islamitische beweging samenwerken?

Ik vond die conferentie van steun aan het verzet in Irak, in Palestina en in Libanon heel leuk. Die internationale conferentie werd gehouden in Beiroet in november 2006. Het deed ons werkelijk een groot plezier te zien dat de Europese Linkerzijde – met een grote L, want er is ook een linkerzijde à la Blair met een kleine l – samenkwam met de islamitische beweging. We hebben veel zaken gemeen en het feit dat je gelooft of niet gelooft in God is een persoonlijke aangelegenheid. Dat mag de eenheid in de actie niet in de weg staan en die eenheid in de actie kan zeer zeer heilzaam zijn voor beide zijden.